

VOLNY POHYB TOVARU

Rozsudok ESD Dassonville 8/74

V r. 1970 Gustave Dassonville, veľkoobchodník vo Francúzsku, a jeho nadriadený Benoit Dassonville, ktorý riadil otcovu pobočku v Belgicku, doviezol do Belgicka "Scotch Whisky" pod označením "Johnnie Walker" a "Vat 69", ktorú Gustave Dassonville kúpil od francúzskych dovozcov a distribútorov týchto značiek whisky. Na hraniciach Dassonvillovci uplatnili, s ohľadom na predaj v Belgicku označenie, ktoré spočívalo vo vytlačenom nápisu "British Customs Certificate of Origin" (Britské colné osvedčenie pôvodu) doplnené ručne písanou poznámkou, uvádzajúcou číslo a dátum dokladu o spotrebnej dani podľa registra. Tento doklad o spotrebnej dani bol podľa francúzskeho práva úradným dokumentom, ktorý podľa francúzskeho práva, musí doprevádzať výrobok majúci označenie pôvodu. Francúzsko nepožaduje osvedčenie o pôvode u "Scotch Whisky". I keď tovar bol riadne dovezený do Belgicka na základe francúzskych dokladov a prepustený colne ako „tovar Spoločenstva“, belgické úrady rozhodli, že tieto doklady úplne nespĺňajú požiadavky belgického práva.

Na základe tohto výkladu štátny zástupca inicioval konanie proti Dassonvillovcom pred súdom. Tvrdil, že:

pripojené podvrhy či vyššie uvedené dodatočné označenie fliaš má podvodný účel a má vyvolať dojem, že dovozcovia vlastnia doklad osvedčujúci pôvod whisky a že porušili belgické právo tým, že vedome dovážali, predávali a prepravovali za účelom predaja a dodávky whisky, bez toho aby táto whisky bola doplnená úradným dokladom osvedčujúcim právo k použitiu takéhoto označenia.

Dassonvillovci tvrdili, že interpretácia ustanovení belgického práva tak, ako je uskutočňovaná belgickými úradmi, je v rozpore so zákazom kvantitatívnych obmedzení a opatrení s rovnocenným účinkom zakotveným v čl. 30 an. Zmluvy EHS

Všetky obchodné pravidlá upravené právom členských štátov, ktoré priamo alebo nepriamo, skutočne alebo potenciálne bráni obchodu medzi členskými štátmi, je nutné považovať za opatrenia majúce rovnocenný účinok ako kvantitatívne obmedzenie.

Pokiaľ členský štát v situácii, keď neexistuje komunitárny systém zaručujúci spotrebiteľom autenticnosť označení pôvodu, prijme opatrenia, ktoré majú zabrániť nekalým praktikám v tejto oblasti, tak tieto opatrenia musia spĺňať podmienku, že sú primerané a že požadované dôkazy nie sú takej povahy, že by mohli brániť obchodu medzi členskými štátmi a musia byť dostupné pre všetkých občanov členských štátov Spoločenstva.

požiadavky členského štátu, týkajúce sa autenticnosti označení pôvodu, ktoré môže obtiažne splniť dovozca autentickeho výrobku, ktorý bol už uvedený riadnym spôsobom na trh iného členského štátu, ako je schopný ich splniť priamy dovozca rovnakého výrobku zo štátu pôvodu, sú požiadavky, ktoré majú rovnocenný účinok ako kvantitatívne obmedzenia

Rozsudok Cassis de Dijon 120/78

Hlavnou činnosťou spoločnosti REWE – Zentral AG bol dovoz tovaru z ostatných členských štátov Spoločenstva. V roku 1976 žiadala táto spoločnosť o povolenie u Bundesmonopolverwaltung für Branntwein (Federálneho monopolu pre liehoviny) doviest' z Francúzska, za účelom marketingu v Spolkovej republike Nemecko, určité druhy liehových nápojov vrátane likéru "Cassis de Dijon" obsahujúceho 15 – 20 % alkoholu. V tom istom roku, t. j. V roku 1976 Bundesmonopolverwaltung informoval REWE, že "Cassis de Dijon", ktorý chce doviest', nemôže byť v Spolkovej republike Nemecko predávaný, pretože čl. 100 odst. 3 Branntweinmonopolgesetz (Zákon o štátnom monopole liehovín) stanovuje, že v štáte môžu byť predávané iba liehoviny majúce obsah minimálne 32 % alkoholu. REWE podal proti tomuto rozhodnutiu žalobu u správneho súdu

Je treba pojem opatrenie majúce rovnocenný účinok ako kvantitatívne obmedzenie na dovoz obsiahnutý v čl. 30 Zmluvy EHS vykladať tak, že ustanovenie určujúce minimálny obsah alkoholu v liehovinách určených ku konzumácii, obsiahnuté v zákone o štátnom monopole liehovín, v dôsledku ktorého tradičný produkt z iného členského štátu, u ktorého je obsah alkoholu nižší ako je takto stanovený, nemôže byť uvedený na trh v Spolkovej republike Nemecko, je ustanovením, ktoré spadá pod takto vymedzený pojem ?

V tejto súvislosti musí byť zodpovedaná otázka týkajúca sa pojmu "opatrenia s rovnocenným účinkom ako kvantitatívne obmedzenie dovozu" obsiahnutého v čl. 30 Zmluvy, a to tak, že ustanovenie minimálneho obsahu alkoholu v alkoholických nápojoch, určených ku konzumácii prostredníctvom národných predpisov je takým zakázaným obmedzením, ktoré má toto ustanovenie Zmluvy na mysli, pokiaľ sa dotýka dovozu alkoholických nápojov vyrobených a obchodovaných v súlade s právom v inom členskom štáte.

akýkoľvek výrobok vyrobený a obchodovaný v súlade s právom v jednom členskom štáte, musí byť všeobecne pripustený na trh iného členského štátu. Technické a obchodné normy, teda také, ktoré sú rovnako aplikované na tovar domácej výroby a dovezené výrobky, môžu byť prekážkou obchodu iba vtedy, pokiaľ neexistuje relevantná komunitárna úprava a pokiaľ takéto normy sú nevyhnutné k zajišteniu zákonných požiadaviek a slúžia účelom verejného záujmu, ktorého sú podstatnou zárukou. Tento účel musí byť tak závažný, aby prevážil pravidlá voľného pohybu tovaru, ktoré sú základným princípom Spoločenstva.

Rozsudky ESD

DASSONVILLE 8/74: „Všetky pravidlá, ktoré obmedzujú obchod, priamo, alebo nepriamo, momentálne, alebo potenciálne, sú neprípustné“

KECK 267/91: „Kvantitatívne obmedzenia sú tie, ktoré majú priamy súvis s tovarom, nevzťahujú sa na obmedzenie spôsobu predaja“

BUY IRISH 249/81: „Aj kampaň vlády za kúpu domácich výrobkov, je považovaná za obmedzenie importu, pretože nepriamo nabáda k nekupovaniu importovaných výrobkov“

CASSIS DE DIJON 120/78: „Neexistuje platný dôvod, pre ktorý by nemali byť produkty vyrobené, alebo predávané v jednom členskom štáte, pripustené na trh iného členského štátu“

VOLNY POHYB SLUŽIEB

Rozsudok Alpine Investments BV

Alpine Investments BV, žalobca v konaní o veci samej (ďalej len „Alpine Investments“), je spoločnosť podľa holandského práva usadená v Holandsku, ktorá sa špecializuje na termínované obchody s tovarom.

Alpine Investments BV podala žalobu proti zákazu, ktorý mu uložilo holandské ministerstvo financií a podľa ktorého nesmel telefonicky kontaktovať jednotlivcov s cieľom ponúknuť im rôzne finančné služby (činnosť nazývaná „cold calling“) bez ich predchádzajúceho písomného súhlasu.

Alpine Investments ponúka tri druhy služieb v oblasti termínovaných obchodov s tovarom: správa portfólia, poradenstvo pri investovaní a predávanie príkazov maklérom pôsobiacim na termínovaných trhoch s tovarom tak vnútri spoločenstva, ako aj mimo neho. Má zákazníkov nielen v Holandsku, ale aj v Belgicku, Francúzsku a v Spojenom kráľovstve. Nie je však usadená mimo Holandska.

Dňa 1. októbra 1991 minister financií rozhodol všeobecne zakázať finančným sprostredkovateľom ponúkajúcim investície do termínovaných mimoburzových obchodov, aby kontaktovali potenciálnych zákazníkov prostredníctvom operácie „cold calling“. Minister financií 12. novembra 1991 zakázal Alpine Investments telefonicky alebo osobne kontaktovať potenciálnych zákazníkov bez toho, že by títo zákazníci dali vopred svoj výslovný písomný súhlas, ktorým jej dovoľujú týmto spôsobom ich kontaktovať.

Alpine Investments podala sťažnosť proti rozhodnutiu ministra, ktoré jej zakazovalo uskutočňovať „cold calling“.

Minister financií rozhodnutím z 29. apríla 1992 zamietol sťažnosť Alpine Investments. Dňa 26. mája toho istého roku Alpine Investments podala žalobu na College van Beroep.

1. Má sa ustanovenie článku 59 Zmluvy EHS vykladať v tom zmysle, že sa týka aj poskytovania služieb, ktoré poskytovateľ ponúka telefonicky z členského štátu, v ktorom je usadený, (potenciálnym) zákazníkom usadeným v inom členskom štáte, a vykonáva ich takisto z tohto členského štátu?

2.

a) Môžu sa záujmy ochrany spotrebiteľa a ochrany dobrej povesti poskytovania finančných služieb v Holandsku, ktoré sú základom ustanovenia majúceho za cieľ boj proti nežiadúcemu vývoju v obchode s cennými papiermi, považovať za naliehavý dôvod všeobecného záujmu, ktorý odôvodňuje prekážku, aká je uvedená v predchádzajúcej otázke?

b) Má sa ustanovenie o výnimke zakazujúcej takzvaný „cold calling“, považovať za objektívne potrebné na ochranu vyššie uvedených záujmov a za primerané sledovanému cieľu?“

Alpine Investments BV

Článok 59 Zmluvy EHS treba vykladať v tom zmysle, že sa týka služieb, ktoré poskytovateľ ponúka telefonicky potenciálnym príjemcom usadeným v iných členských štátoch a poskytuje ich bez opustenia členského štátu, v ktorom je usadený.

Predpisy niektorého členského štátu zakazujúce poskytovateľom služieb usadeným na jeho území obracať sa s nevyžiadanými telefonátmi na potenciálnych zákazníkov v iných členských štátoch s cieľom ponúknuť im svoje služby sú obmedzením slobodného poskytovania služieb v zmysle článku 59 Zmluvy.

Článok 59 Zmluvy nebráni vnútroštátnej úprave, ktorá v záujme ochrany dôvery investorov vo vnútroštátne finančné trhy zakazuje prax spočívajúcu v nevyžiadaných telefonátoch potenciálnym zákazníkom s bydliskom v iných členských štátoch s cieľom ponúknuť im služby spojené s investovaním do termínovaných obchodov s tovarom.

Rozsudok Turistickí sprievodcovia

Žalobou predloženou v kancelárii Súdneho dvora 2. mája 1989 Komisia žaluje podľa článku 169 Zmluvy o EHS, že zavedením povinnosti turistických sprievodcov sprevádzajúcich skupiny turistov z iného členského štátu získať licenciu, čo je podmienené získaním určitej kvalifikácie riadne získanej po úspešnom absolvovaní skúšky, pokiaľ tieto služby pozostávajú zo sprevádzania turistov na miestach v určitých oblastiach a mestských častiach, okrem múzeí a historických pamiatok, ktoré možno navštíviť len so špeciálnym sprievodcom si Francúzska republika nespĺnila povinnosť podľa článku 59 Zmluvy o EHS.

turistickí sprievodcovia (uvedení ako „guides–interprètes“) sú fyzické osoby, ktorých úlohou je sprevádzať Francúzov alebo iných turistov a najmä uskutočňovať túry so sprievodcom na cestách, múzeách a historických pamiatkach a vo verejnej doprave.

Komisia argumentovala, že Francúzsko nespĺňa požiadavky práva Spoločenstva, najmä článku 59 Zmluvy o EHS, pokiaľ sa týka ustanovenia o službách turistických sprievodcov, ktorí cestujú so skupinou turistov z iného členského štátu, keď sa táto služba uskutočňuje v určitých oblastiach alebo mestských častiach.

Aktivity turistického sprievodcu z členského štátu okrem Francúzska, ktorý sprevádza turistov na organizovanej túre z iného členského štátu do Francúzska môže využiť dve odlišné právne formy. Cestovná kancelária so sídlom v inom členskom štáte môže zamestnať sprievodcov. V takom prípade cestovná kancelária poskytuje služby turistom prostredníctvom svojich vlastných sprievodcov. Cestovná kancelária si tiež môže najat' samostatne zárobkovo činných turistických sprievodcov so sídlom v tomto inom členskom štáte. V takom prípade vykonáva pre cestovnú kanceláriu službu sprievodca.

Je potrebné určiť, či takéto činnosti patria do rozsahu pôsobnosti článku 59 Zmluvy.

Hoci článok 59 Zmluvy výslovne zvažuje len situáciu osoby, ktorá poskytuje služby, ktorá má sídlo v členskom štáte inom, ako v ktorom má sídlo príjemca služby, účelom tohto článku však je zrušiť obmedzenia o voľnom poskytovaní služieb osobami, ktoré nemajú sídlo v štáte, v ktorom sa má služba uskutočniť. Pokiaľ sa všetky príslušné prvky uvedenej činnosti vykonajú v jednom členskom štáte, ustanovenia Zmluvy o voľnom poskytovaní služieb sa nemôžu aplikovať

Následkom toho sa ustanovenia článku 59 musia aplikovať vo všetkých prípadoch, keď osoba, ktorá poskytuje služby ponúka tieto služby v členskom štáte inom ako v tom, kde má sídlo, bez ohľadu na to, kde majú sídlo príjemcovia služieb.

Keďže v tomto prípade a v obidvoch opísaných situáciách ide o služby v inom členskom štáte ako v tom, kde má táto osoba sídlo, článok 59 zmluvy sa musí aplikovať.

Vyhlasuje, že zavedením ustanovenia o službách turistických sprievodcov, ktorí cestujú so skupinou turistov z iného členského štátu, kde tieto služby pozostávajú zo sprevádzania týchto turistov po miestach v určitých oblastiach a mestských častiach mimo múzeí a historických pamiatok, ktoré možno navštíviť len v sprievode špeciálneho kvalifikovaného sprievodcu, ktorý má mať licenciu, ktorej vydanie vyžaduje špecifickú kvalifikáciu normálne získanú po úspešnom zložení skúšky, si francúzska republika nespĺnila povinnosti podľa článku 59 Zmluvy o EHS.

VOLNY POHYB PRACOVNIKOV A OSOB

Rozsudok Kempf (139/85)

Nemecký učiteľ hudby v NL – 12hod/týždeň

Nedosahoval minimálne prostriedky na živobytie – poskytnutá podpora

Polícia nevydala povolenie na pobyt, keďže ho nepovažovala za „pracovníka“

Prejudiciálna otázka: „Ak štátny príslušník členského štátu vykonáva na území iného členského štátu činnosť, ktorú možno považovať za užitočnú a skutočnú prácu, v zmysle rozsudku ESD vo veci Levin, vylučuje ho skutočnosť, že žiada o finančnú pomoc z verejných zdrojov za účelom doplnenia príjmu, ktorý dostáva za danú činnosť, z ustanovení práva Spoločenstva vzťahujúcich sa na slobodu pracovníkov?“

„On výrazy " pracovník " a " činnosť jako zaměstnaná osoba " Definovat oblasti aplikací některého ze základních svobod zaručených Smlouvou a z tohoto důvodu musí být dán širší výklad ; Výjimky a odchylky od zásady volného pohybu pracovníků , na druhé straně , musí být vykládány striktně .

Tedy , kde není státním příslušníkem členského státu sleduje jako zaměstnaná osoba na území jiného členského státu činnosti , které mohou být samy o sobě považovány za účinné a skutečné práce , skutečnost , že tvrdí finanční pomoc placených z veřejných prostředků tohoto členského státu za účelem doplnění příjmu získá od těchto činností nevylučuje ho z právních předpisů Společenství týkajících se volného pohybu pracovníků „

Clean Car Autoservice (C-350/96)

„čistým autem , rakouská společnost usazená ve Vídni , proti landeshauptmann von Wien (premiér ve Vídni půda) o zamítnutí žádosti o čistým autem do rejstříku pro obchod s odůvodněním , že to byl jmenován vedoucím člověk , který není umístěn v Rakousku .

Právnícké osoby / . . . / může vykonávat obchodu , za předpokladu , že jmenovaly manažera (pobyt) nebo nájemcem (pächter)Správce musí splňovat Osobní požadavky předepsané pro výkon obchodních , mít trvalý pobyt v Rakousku , . . .

čistým autem uplatňována zaregistrovat pro obchod s čerpací stanicí . To byl jmenován pan Rudolf hensen , německý národní pobývajících v Berlíně , stejně jako správce ; Dále uvedly , že pan hensen se aktivně snaží pronajímá ubytování v Rakouskužádost se zamítne ; odvolání zamítl – v době , kdy byla žádost podána , jestliže tato osoba jmenována vedoucí ještě neměl před pobytem v Rakousku . „

Bosman

„FIFA – UEFA – urbsfa (Národní belgická Association of) – FFF (Fr .)pravidel pro převodnabídka – povinnost převodu – zdarma transferyvyravnávací poplatkyMezinárodní přenos by mohl nedojde , dokud bývalého Národního sdružení vydala Převod osvědčení potvrzuje , že všechny finanční závazky , včetně všech poplatků za převod , byly vyrovnány .

1991 – Nové nařízení :

Hráč může uzavřít smlouvu s nového klubu kde Smlouva mezi ním a jeho klubu vypršela , byla odvolána nebo Vyprší do šesti měsíců .

Státní příslušnost doložekmnoho národního fotbalového sdružení zavedená pravidla (" národnost doložky ") omezení rozsahu , v němž zahraniční hráči mohli být přijati nebo ? v zápase . „

„Pan Bosman , profesionální fotbalista belgického státní příslušnost , byl zaměstnán od 1988 do RC Liège , belgickou první divize klubu , podle smlouvy končící dnem 30 . června 1990RC Liège nabídl pan Bosman novou smlouvu pro jednu sezónu , snížit svou mzduod žádný Klub projevily zájem povinný převod , pan Bosman navázali kontakt s námi Dunkerque , klub ve francouzské Druhá divize (dočasný převod s možností pro úplný převod) – vyrovnávací poplatkyobou smluv , mezi námi Dunkerque a RC Liège a mezi námi Dunkerque a pan Bosman , však nebyly předmětem suspensive podmínky , že převod osvědčení musejí být zaslány urbsfa na FFF na první zápas sezónyRC Liège , které vyjádřila pochybnosti o nás Dunkerque solventnosti , neptal urbsfa poslat řekl osvědčení fff . V důsledku toho ani smlouva vstoupila v platnost .

Pan Bosman vyhledala prohlášení , že pravidla převodu a státní příslušnost doložky byly Nepoužije se pro něj a rozkaz , na základě jejich nezákonné chování v okamžiku selhání jeho převodu na nás Dunkerque , proti RC Liège , urbsfa a UEFA ho zaplatit 11 368 % 350 % a 11 743 000 v souvislosti s škod a ztrátu výdělku „

Akrich case (C-109/01)

Pán Akrich – neobčan, 2x vyhostený z UK, nelegálně sa vrátil a oženil sa s občiankou UK (Helina Jazdzewska); vyhostený do Dublinu

V Dubline sa usadila manželka. Ona pracovala na plný úväzok na dobu určitú, on agentúrne. Po asi roku požiadali o zrušenie rozhodnutia o vyhostení s cieľom vrátiť sa.

Ot. – ide o zneužívanie práva? Aký vplyv má dočasnosť práce a pobytu?

Motív nie je relevantný (súlud s Levin), ani v prípade, ak sa premiestnili do iného štátu s tým, aby výhody EP využili pri návrate do pôvodného štátu

Výhody sa neuplatnia, ak ide o dohodnutý sobáš s cieľom obísť ustanovenia vnútroštátneho práva o pobyte cudzincov

Podmieňuje právo neobčana tým, že mal legálny pobyt v inom štáte (z toho hľadiska, aby občan nebol odradzovaný od voľného pohybu – ak manžel ani nemal predtým pobyt v EÚ, nepriznaním práva manželovi občan nebude odradzovaný od voľného pohybu, nakoľko ich status a (ne)možnosť spoločne žiť sa nemení)

Napriek tomu, štát má zohľadniť právo na rodinný život v zmysle EDLP, ak ide o skutočný sobáš

Odklon od veci Akrich

Yunying Jia (C-1/05)

Nutnosť skoršieho legálneho pobytu nie je uložená európskym právom

„podmienka skoršieho legálneho pobytu/.../vyjadrená v už citovanom rozsudku Akrich, nemôže byť prenesená na túto právnu vec“.

Pani Jia sa legálne nachádzala vo Švédsku, keď podávala svoju žiadosť (vstup mala povolený na základe turistických víz)

Metock a i. (C-127/08)

žiadne ustanovenie smernice 2004/38 neviaže uplatnenie tejto smernice na podmienku, aby sa predtým zdržiavali v členskom štáte.

Čl. 5 (2): „Rodinní príslušníci, ktorí nie sú štátni príslušníci členského štátu, musia mať iba vstupné vízum v súlade s nariadením (ES) č. 539/2001, alebo prípadne v súlade s vnútroštátnou legislatívou. Na účely tejto smernice vlastnenie platného pobytového preukazu uvedeného v článku 10 oslobodzuje takýchto rodinných príslušníkov od vízovej požiadavky.“

článok 5 ods. 2 smernice stanovuje, že rodinní príslušníci občana musia mať vstupné vízum, pokiaľ nemajú platný pobytový preukaz – to dokazuje, že smernica sa tiež môže uplatňovať na rodinných príslušníkov, ktorí sa legálne nezdržiavali v inom členskom štáte.

...Metock a i.

Čl. 10 (2): „Na účely vydania pobytového preukazu môžu členské štáty požadovať nasledujúce doklady:

- a) platný pas;
- b) doklad osvedčujúci existenciu rodinného vzťahu alebo registrovaného partnerstva;
- c) registračné potvrdenie alebo, v prípade neexistencie registračného systému, akýkoľvek dôkaz pobytu v hostiteľskom členskom štáte občana Únie, ktorého sprevádzajú, alebo ku ktorému sa pripájajú;
- d) v prípadoch spadajúcich pod body c) a d) článku 2 ods. 2 dokumentačné dôkazy, že uvedené podmienky sú splnené;
- e) v prípadoch spadajúcich pod článok 3 ods. 2 písm. a) doklad vydaný príslušným úradom v krajine pôvodu alebo krajine, odkiaľ prichádzajú, potvrdzujúci, že sú osobami závislými od občana Únie, alebo sú členmi domácnosti občana Únie, alebo dôkaz o existencii vážnych zdravotných dôvodov, ktoré prísnevyžadujú osobnú starostlivosť rodinného príslušníka občanom Únie;
- f) v prípadoch spadajúcich pod článok 3 ods. 2 písm. b) dôkaz o existencii trvalého vzťahu s občanom Únie.“

článok 10 ods. 2 taxatívne vymenováva dokumenty, ktoré môžu byť na účely vydania pobytového preukazu požadované; nestanovuje možnosť, aby hostiteľský štát požadoval dokumenty preukazujúce prípadný predchádzajúci legálny pobyt v inom členskom štáte

...Metock a i.

„Je pravda, že Súdny dvor v rozsudku Akrich rozhodol, že na využitie práv stanovených v článku 10 nariadenia č. 1612/68 sa musí štátny príslušník tretej krajiny, ktorý je manželským partnerom občana Únie, legálne zdržiavať v niektorom členskom štáte, pokiaľ sa presúva do iného členského štátu, do ktorého migroval alebo migruje občan Únie. Tento záver však treba prehodnotiť. Využitie takýchto práv nemôže závisieť od predchádzajúceho legálneho pobytu takéhoto manželského partnera v inom členskom štáte.

Odmietnutie hostiteľského štátu udeliť právo vstupu a pobytu rodinným príslušníkom občana Únie môže tohto občana odrádzať od premiestnenia sa alebo zdržiavania sa v tomto členskom štáte, a to aj pokiaľ sa členovia jeho rodiny už nelegálne zdržiavajú na území iného členského štátu.

Van Duyn (41/74) – ! Relevantné pre priamy účinok smerníc!

UK odmietlo povoliť vstup na územie Holanďanke Yvonne van Duyn na účely výkonu zamestnania – sekretárky v scientologickej cirkvi

Členský štát, odvolávajúc sa na verejný poriadok, môže vziať do úvahy ako relevantné osobné správanie dotknutej osoby tú skutočnosť, že táto osoba je členkou skupiny alebo organizácie, ktorej aktivity považuje členský štát za sociálnu hrozbu, a to bez toho, aby táto skupina alebo organizácia bola zakázaná a tiež bez ohľadu na to, že vlastným občanom neukladá žiadne obmedzenia v súvislosti s výkonom podobných aktivít v rámci tej istej skupiny alebo organizácie.

Príslušnosť v minulosti nemôže byť v zásade takýmto dôvodom; aktuálna príslušnosť áno, (najmä) ak zahŕňa účasť na aktivitách skupiny alebo organizácie, ako aj stotožnenie sa s jej cieľmi a úmyslami, sa môže považovať za prejav vôle osoby, a teda za súčasť osobného správania.

Zásadný prínos prípadu – vyslovenie priameho účinku smerníc, pričom jednotlivcom adresovaných práv sa títo môžu dovolávať pred vnútroštátnymi súdmi a inými orgánmi, ktoré sú povinné ich chrániť. Užitočný účinok (záväznej) smernice by bol oslabený, ak by sa jednotlivcom bránilo odvolávať na tento akt. V záujme právnej istoty dotknutých osôb treba, aby

sa tejto povinnosti (štátu) mohli dovolávať, hoci vyplýva z normatívneho aktu, ktorý ako celok nemá priamy účinok a nie je priamo aplikovateľný.

Bidar (C-209/03)

Podpora určená na pokrytie životných nákladov a poskytnutá buď vo forme dotovaných pôžičiek, alebo štipendií študentom zdržiavajúcim sa legálne na území hostiteľského členského štátu, patrí do rozsahu pôsobnosti Zmluvy s cieľom zakázať diskrimináciu

Pokiaľ ide o podporu na pokrytie životných nákladov študentov, je legitímne, že členský štát poskytne takúto podporu iba študentom, ktorí preukážu istý stupeň integrácie do spoločnosti tohto členského štátu. V tomto kontexte by však členský štát nemal od dotknutých študentov požadovať, aby mali spojenie s jeho trhom práce. Za istý stupeň integrácie možno považovať, ak sa predmetný študent počas istej doby zdržiaval v hostiteľskom členskom štáte

odporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá priznáva študentom právo na podporu na pokrytie životných nákladov, len keď sa usadili v hostiteľskom členskom štáte, vylučujúc tak, že by štátny príslušník iného členského štátu mohol získať ako študent štátnej usadenej osoby, aj keď sa tam tento štátny príslušník zdržiava legálne a uskutočnil podstatnú časť stredoškolského štúdia v hostiteľskom členskom štáte a má tak reálne spojenie so spoločnosťou tohto štátu.

Grzelczyk (C-184/99)

Študent belgickej štátnej príslušnosti, ktorý nie je pracovníkom v zmysle nariadenia č. 1612/68 a ktorý je v rovnakej situácii ako pán Grzelczyk, splnil potrebné podmienky na poberanie minimexu. Skutočnosť, že pán Grzelczyk nemá belgickú štátnu príslušnosť, je prekážkou pre priznanie minimexu, z čoho možno ustáliť, že ide o diskrimináciu založenú na štátnej príslušnosti.

Poberanie sociálnej dávky z nepríspevkového systému (takej ako je minimex) pod podmienkou, pokiaľ ide o iných štátnych príslušníkov členských štátov ako hostiteľského štátu, na ktorého území majú legálny pobyt, že títo štátni príslušníci patria do pôsobnosti nariadenia č. 1612/68, pričom žiadna obdobná podmienka sa nevzťahuje na štátnych príslušníkov hostiteľského členského štátu, je v rozpore s článkami 6 a 8 Zmluvy.

SLOBODA ETABLOVANIA

prípád 81/87, Daily Mail

V roku 1984 navrhovateľ, ktorý je investičnou holdingovou spoločnosťou, požiadal o súhlas podľa vyššie uvedeného vnútroštátneho ustanovenia, aby mohol premiestniť svoje sídlo vedenia do Holandska, ktorého právny poriadok nebráni zahraničným spoločnostiam zriadiť tam svoje sídlo vedenia; spoločnosť najmä navrhovala, aby mohla konať zasadania predstavenstva a prenajímať kancelárske priestory pre svoj manažment v Holandsku. Bez toho, aby počkala na tento súhlas, sa následne rozhodla otvoriť kanceláriu investičného manažmentu v Holandsku s cieľom poskytovať služby tretím osobám.

Je nepochybné, že hlavným dôvodom pre navrhované premiestnenie sídla vedenia podniku bolo umožniť navrhovateľovi po zriadení svojho sídla na daňové účely v Holandsku predat' významnú časť svojich obežných aktív a použiť výnosy z tohto predaja na nákup vlastných akcií bez toho, aby musel zaplatiť daň, ktorej by takéto transakcie podliehali podľa daňových predpisov Veľkej Británie, najmä pokiaľ ide o významné kapitálové zisky z aktív, ktoré navrhovateľ navrhoval predat'. Po zriadení svojho sídla vedenia podniku v Holandsku by navrhovateľ podliehal dani z príjmov právnických osôb Holandska, ale plánované transakcie by boli zdaňované len na základe kapitálových ziskov, ktoré vznikli po premiestnení jeho sídla na daňové účely.

Podľa práva obchodných spoločností Veľkej Británie spoločnosť, ako je odporca, založená podľa tohto práva a so sídlom vo Veľkej Británii, môže zriadiť svoje sídlo vedenia mimo Veľkej Británie bez toho, aby stratila právnu subjektivitu alebo prestala byť obchodnou spoločnosťou založenou vo Veľkej Británii.

Podľa príslušných daňových právnych predpisov Veľkej Británie podliehajú dani z príjmov právnických osôb spravidla len tie spoločnosti, ktoré majú sídlo na daňové účely vo Veľkej Británii. Spoločnosť má sídlo na daňové účely v mieste, kde sa nachádza sídlo jej vedenia.

Článok 482 ods. 1 písm. a) zákona o daniach z príjmov fyzických a právnických osôb z roku 1970 zakazuje obchodným spoločnostiam, ktoré majú sídlo na daňové účely vo Veľkej Británii, zrušiť toto sídlo bez súhlasu ministerstva financií.

Po dlhých rokovaniach s ministerstvom financií, ktoré navrhovalo, aby navrhovateľ predal aspoň časť aktív pred premiestnením svojho sídla na daňové účely mimo Veľkej Británie, navrhovateľ začal v roku 1986 konanie pred High Court of Justice, Queen's Bench Division. Pred týmto súdom tvrdil, že články 52 a 58 Zmluvy o EHS mu dávajú právo premiestniť sídlo vedenia podniku do iného členského štátu bez predchádzajúceho súhlasu, alebo právo získať takýto súhlas nepodmienečne.

Na účely vyriešenia tohto sporu vnútroštátny súd konanie prerušil a predložil Súdnemu dvoru tieto otázky:

'(1) Vylučujú články 52 a 58 Zmluvy o EHS, aby členský štát zakázal právnickej osobe so sídlom vedenia podniku v tomto členskom štáte premiestniť toto sídlo bez predchádzajúceho súhlasu alebo schválenia do iného členského štátu za jednej alebo oboch týchto okolností, a to ak:

a) je možné vyhnúť sa zaplateniu dane zo ziskov alebo výnosov, ktoré už vznikli;

b) spoločnosť, ktorá má premiestniť svoje sídlo vedenia, by sa vyhla dani, ktorá by sa mohla stať splatnou, keby spoločnosť ponechala svoje sídlo vedenia v tomto členskom štáte?

(2) Dáva smernica Rady 73/148/EHS právo právnickej osobe so sídlom vedenia v členskom štáte premiestniť bez predchádzajúceho súhlasu alebo schválenia svoje sídlo vedenia do iného členského štátu za podmienok stanovených v otázke 1? Ak áno, sú príslušné ustanovenia priamo uplatniteľné v tejto veci?

(3) Ak sa takýto predchádzajúci súhlas alebo schválenie môžu vyžadovať, je členský štát oprávnený odmietnuť súhlas z dôvodov uvedených v otázke 1?

(4) Existuje nejaký rozdiel, ak sa podľa príslušných právnych predpisov členského štátu nevyžaduje súhlas v prípade zmeny sídla fyzickej osoby alebo osobnej spoločnosti do iného členského štátu?'

Za súčasného stavu práva Spoločenstva článku 52 a 58 Zmluvy, náležite vyložené, neposkytujú spoločnosti, založenej podľa práva členského štátu a so sídlom v tomto členskom štáte, právo premiestniť svoje sídlo vedenia do iného členského štátu.

Smernica Rady 73/148 z 21. mája 1973 o zrušení obmedzení pohybu a pobytu v rámci Spoločenstva pre štátnych príslušníkov členských štátov so zreteľom na usadenie sa a poskytovanie služieb, náležite vyložená, neposkytuje spoločnosti právo premiestniť svoje sídlo vedenia do iného členského štátu.

So zreteľom na odpovede na prvé dve otázky, ktoré predložil vnútroštátny súd, nie je potrebné odpovedať na tretiu a štvrtú otázku

ESD judikoval, že ZES neposkytuje spoločnosti právo premiestniť skutočné sídlo do iného členského štátu pri súčasnom zachovaní svojej povahy spoločnosti členského štátu, v ktorom bola založená.

Z tohto dôvodu neudelenie súhlasu s premiestnením sídla zo strany správneho orgánu štátu pôvodu ESD neposúdil ako obmedzenie slobody usadzovania.

Napriek tomu, že rozhodnutie vo veci *Daily Mail* sa väčšinovým názorom dlho vykladalo tak, že primárne právo Spoločenstiev, t. z. samotná ZES a konkrétne jej ustanovenia o slobode usadzovania spoločností priamo neoprávňujú obchodné spoločnosti k akémukoľvek premiestneniu reálneho sídla (ústredia riadenia) do iného členského štátu, neskoršia judikatúra ESD jednoznačne obmedzila jeho pôsobnosť len na prípady „vystúhovania“ spoločnosti (t. z. členské štáty sú na základe tohto rozsudku aj naďalej oprávnené zabrániť premiestneniu sídla spoločnosti zo svojho územia).

HARMONIZÁCIA PRAVA

Tobacco advertising 2000

Článok 100 A Zmluvy by mohol teda v zásade umožniť prijatie smernice, ktorá by zakazovala reklamu tabakových výrobkov v časopisoch a novinách, s cieľom zabezpečiť voľný pohyb týchto tlačových výrobkov podľa vzoru smernice 89/552, v ktorej sa v článku 13 zakazuje televízna reklama tabakových výrobkov na účely podpory voľného vysielania televíznych programov.

Pre väčšinu foriem reklamy tabakových výrobkov však ich zákaz podľa článku 3 ods. 1 smernice nemožno odôvodniť potrebou odstrániť prekážky pre voľný pohyb reklamných materiálov alebo voľné poskytovanie služieb v oblasti reklamy. To platí predovšetkým pre zákaz reklamy na plagátoch, dáždňoch, popolníkoch a iných predmetoch používaných v hoteloch, reštauráciách a kaviarňach, ako aj zákaz reklamných filmov v kine, pretože tieto zákazy vôbec neprispievajú k uľahčeniu obchodu s danými výrobkami.

Právna norma prijatá na základe článku 100 A, článku 57 ods. 2 a článku 66 Zmluvy môže obsahovať ustanovenia, ktoré neprispievajú k odstráneniu prekážok základných slobôd, ak sú potrebné, aby sa predišlo obchádzaniu istých zákazov, ktoré takýto cieľ majú. Je však zjavné, že v prípade daných zákazov uvedených v predchádzajúcom bode to tak nie je.

Ďalej, smernica nezabezpečuje voľný pohyb tovaru, ktorý by zodpovedal týmto ustanoveniam.

Také rozdiely, na ktorých by bolo možné založiť použitie článku 100 A Zmluvy na účely zákazu určitých foriem sponzorstva, však neumožňujú použiť tento právny základ na celkový zákaz reklamy, akým je zákaz stanovený v smernici.

Vzhľadom na všeobecný charakter zákazu reklamy a sponzorstva tabakových výrobkov stanoveného v smernici by však jej čiastočné zrušenie znamenalo, že Súdny dvor pozmení ustanovenia tejto smernice, pričom táto zmena je v právomoci normotvorcu Spoločenstva. Preto nie je možné, aby Súdny dvor smernicu čiastočne zrušil.

Tobacco advertising 2006

cieľom článkov 3 a 4 smernice 2003/33 je skutočne zlepšiť podmienky fungovania vnútorného trhu. Cieľom zákazu

reklamy tabakových výrobkov v tlači a iných vytlačených publikáciách uvedeného v článku 3 ods. 1 tejto smernice je zabrániť tomu, aby vnútroštátne právne úpravy niektorého z členských štátov predstavovali prekážku obehu tlačových prostriedkov v rámci Spoločenstva. /obdobne i rozhlasové programy a sponzoring – pohyb služieb/

Je cieľ uvedenej smernice, ktorým je zlepšenie podmienok fungovania vnútorného trhu, vyjadrený v jej článku 8, podľa ktorého členské štáty nesmú zakázať alebo obmedziť voľný pohyb výrobkov alebo služieb, ktoré sú v súlade s touto smernicou.

Nepredstavuje všeobecný zákaz, ale len zákaz k špecifickým formám reklamy spôsobilým ovplyvniť realizáciu slobôd trhu Bývalý čl. 152 ods. 4 písm. c) ZES vylučoval akékoľvek zosúládovanie zákonov a iných právnych predpisov členských štátov s cieľom ochrany a zlepšenia ľudského zdravia, toto ustanovenie **neznamená, že opatrenia na zosúládovanie prijaté na základe iných ustanovení Zmluvy nemôžu mať vplyv na ochranu ľudského zdravia.**

ZES: *„...podporných opatrení na ochranu a zlepšenie ľudského zdravia, s výnimkou zosúládovania zákonov a iných právnych predpisov členských štátov.“*

Súč. čl. 168 ods. 5 ZFEÚ: *... „prijat' motivačné opatrenia určené na ochranu a zlepšenie ľudského zdravia“...“ako aj opatrenia, ktorých priamym cieľom je ochrana verejného zdravia, pokiaľ ide o tabak a nadmerné užívanie alkoholu, pričom je vylúčená akákoľvek harmonizácia zákonov a iných právnych predpisov členských štátov“*

zákaz reklamy tabakových výrobkov v službách informačnej spoločnosti a v rozhlasových programoch stanovený v článku 3 ods. 2 a článku 4 ods. 1 smernice nemožno považovať za neprimeraný a z dôvodu konvergencie médií je možné ho odôvodniť snahou vyhnúť sa obchádzaniu zákazu v tlačových prostriedkoch častejším využívaním týchto dvoch médií. /extenzívny výklad, základ v TA2000/

Case law

Cassis de Dijon

Tabak:

Vzťah článku 114 a 168(5) ZFEÚ

Tobacco advertising 2000

Smernica 98/43/ES o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov týkajúcich sa reklamy a sponzorstva tabakových výrobkov
neplatnosť

British American Tobacco 2002

Smernica 2001/37/ES o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov týkajúcich sa výroby, prezentácie a predaja tabakových výrobkov
platnosť

Tobacco advertising 2006

Smernica 2003/33/ES o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov týkajúcich sa reklamy a sponzorstva tabakových výrobkov
platnosť